

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2013. április 11.(*)

„Migráns munkavállalók szociális biztonsága – EUMSZ 45. cikk – 1408/71/EGK rendelet – 71. cikk – Teljes munkanélküli atipikus határ menti munkavállaló, aki szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal – 883/2004/EK rendelet – 65. cikk – Ellátásokra való jogosultság a lakóhely szerinti tagállamban – A kifizetésnek a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam általi megtagadása – Megengedhetőség – Az 1/85. sz. Miethe-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet relevanciája – Átmeneti rendelkezések – A 87. cikk (8) bekezdése – A »változatlan helyzet« fogalma”

A C-443/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rechtbank Amsterdam (Hollandia) a Bírósághoz 2011. augusztus 29-én érkezett, 2011. augusztus 25-i határozatával terjesztett elő az előtte

F. P. Jeltés,

M. A. Peeters,

J. G. J. Arnold

és

a Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: M. Ilešić tanácselnök, E. Jarašićnas, A. Ó Caoimh, C. Toader és C. G. Fernlund (előadó bírák,

előtanácsnok: P. Mengozzi,

hivatalvezető: M. Ferreira előtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. október 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- F. P. Jeltés képviseletében P. Van der Wulp,
- M. A. Peeters képviseletében S. van der Beek-Verdoorn,
- a Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen képviseletében I. Eijkhout, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. Noort és C. Wissels, meghatalmazotti minőségben,

- a cseh kormány képviselőjében D. Hadroušek és M. Smolek, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviselőjében V. Pasternak Jørgensen és C. Vang, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviselőjében J. Möller és T. Henze, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében M. van Beek és V. Kreuschitz, meghatalmazotti minőségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2013. január 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 284., 43. o.; magyar nyelv? különkiadás: 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 166., 1. o.; a továbbiakban: 883/2004 rendelet) 65. cikkének és 87. cikke (8) bekezdésének, valamint az EUMSZ 45. cikknek és a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet (HL L 257., 2. o.) 7. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az egyrészt F. P. Jeltens, M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, másrészt a Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (a továbbiakban: UWV) közötti jogvita keretében terjesztették el? annak tárgyában, hogy ezen utóbbi elutasította a felpereseknek a munkanélküliségr?l szóló törvény (Werkloosheidswet, a továbbiakban: WW) alapján nyújtott ellátások továbbfolyósítása iránti kérelmeit.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az 1408/71/EGK rendelet

3 Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, valamint a 2008. június 17-i 592/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 209., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 308. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történ? alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1408/71 rendelet) 1. cikke így szól:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

b) »határ menti ingázó« az az adott tagállamban foglalkoztatott munkavállaló, akinek lakóhelye egy másik tagállamban van, ahová rendszerint naponta vagy legalább hetente visszatér; [...]

[...]

o) »illetékes intézmény«:

i. az az intézmény, amelynél az ellátás igénylésének időpontjában az érintett biztosított, vagy

[...]

[...]

q) »illetékes állam« az a tagállam, amelynek területén az illetékes intézmény található;

[...]

4 Az 1408/71 rendelet 71. cikke így rendelkezik:

(1) Az a munkanélküli, aki legutolsó munkaviszonyának időtartama alatt az illetékes államon kívüli tagállamban rendelkezett lakóhellyel, a következő rendelkezések szerint jogosult ellátásra:

a) i. az a határ menti ingázó, aki részlegesen vagy időszakosan munkanélkülivé válik az általam alkalmazó vállalkozásban, az illetékes állam jogszabályainak rendelkezései szerint részesül ellátásban, mintha ezen állam területén rendelkezne lakóhellyel; ezeket az ellátásokat az illetékes intézmény nyújtja;

ii. a teljes munkanélküli határ menti ingázó a lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai rendelkezéseinek megfelelően részesül ellátásban, mintha legutolsó munkaviszonya alatt ezen állam jogszabályainak hatálya alá tartozott volna; ezeket az ellátásokat a lakóhely szerinti intézmény nyújtja a saját költségén;

b) i. a részleges, időszakos vagy teljes munkanélküli, aki nem határ menti ingázó, és aki az illetékes állam területén munkáltatója vagy a foglalkoztatási szolgálat rendelkezésére áll, ezen állam jogszabályai rendelkezéseinek megfelelően részesül ellátásban, mintha ott rendelkezne lakóhellyel; ezeket az ellátásokat az illetékes intézmény nyújtja;

ii. a teljes munkanélküli, aki nem határ menti ingázó, és aki munkavégzés céljából a lakóhelye szerinti tagállamban a foglalkoztatási szolgálat rendelkezésére áll, vagy aki e tagállamba visszatér, ezen állam jogszabályainak megfelelően részesül ellátásban, mintha utoljára ott állt volna munkaviszonyban; ezeket az ellátásokat a lakóhely szerinti intézmény nyújtja saját költségén. Ugyanakkor, ha e munkavállaló ellátásra válik jogosulttá azon tagállam illetékes intézménye költségén, amelyik állam jogszabályainak legutoljára a hatálya alá tartozott, a 69. cikk rendelkezései szerint részesül ellátásokban. A lakóhely szerinti állam jogszabályainak megfelelő ellátások biztosítását mindaddig fel kell függeszteni, amíg a munkanélküli a 69. cikk rendelkezései értelmében ellátást igényelhet azon jogszabályok szerint, amelyeknek legutoljára a hatálya alá tartozott.

[...]"

A 883/2004 rendelet

5 E rendelet 1. cikke a „határ menti munkavállaló”, „illetékes intézmény” és „illetékes tagállam” fogalmait az 1408/71 rendelet 1. cikkében foglaltakkal lényegében azonos módon határozza meg.

6 A 883/2004 rendelet 11. cikke (3) bekezdésének c) pontja azt írja el?, hogy „a 65. cikk értelmében a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alapján munkanélküli-ellátásban részesül? személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak”.

7 Az említett rendelet „Munkanélküliek, akik az illetékes tagállamtól eltér? tagállamban rendelkeztek lakóhellyel” cím? 65. cikkének szövege az alábbi:

„(1) Az a részlegesen vagy id?szakosan munkanélküli személy, aki a legutóbbi munkavállalói vagy önálló vállalkozói tevékenysége során az illetékes tagállamtól eltér? tagállamban rendelkezett lakóhellyel, a munkáltatója vagy az illetékes tagállam foglalkoztatási szolgálata rendelkezésére áll. Az ilyen személy az illetékes tagállam jogszabályainak megfelelően jogosult ellátásokra, mintha abban a tagállamban rendelkezne lakóhellyel. Ezeket az ellátásokat az illetékes tagállam intézménye biztosítja.

(2) Az a teljes munkanélküli személy, aki a legutóbbi munkavállalói vagy önálló vállalkozói tevékenysége során az illetékes tagállamtól eltér? tagállamban rendelkezett lakóhellyel, és aki továbbra is abban a tagállamban rendelkezik lakóhellyel, vagy oda visszatér, a lakóhely szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll. A 64. cikk sérelme nélkül a teljes munkanélküli személy – kiegészít? lépésként – azon tagállam foglalkoztatási szolgálatának is rendelkezésére állhat, amelyben legutóbb munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenységet folytatott.

A határ menti munkavállalók kivételével az a munkanélküli személy, aki nem tér vissza a lakóhelye szerinti tagállamba, azon tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll, amely tagállam jogszabályainak a hatálya alá legutóbb tartozott.

(3) A (2) bekezdés els? mondatában említett munkanélküli személy munkakeres?ként nyilvántartásba veteti magát a lakóhelye szerinti tagállam illetékes foglalkoztatási szolgálatánál, aláveti magát az annál a szolgálatnál szervezett ellen?rzési eljárásnak, és betartja az említett tagállam jogszabályaiban megállapított feltételeket. Ha az ilyen személy úgy dönt, hogy munkakeres?ként abban a tagállamban is nyilvántartásba veteti magát, amelyben munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként legutóbb tevékenykedett, eleget kell tennie az abban az államban alkalmazandó kötelezettségeknek.

(4) A (2) bekezdés második mondatának és a (3) bekezdés második mondatának a végrehajtását, valamint a lakóhely szerinti tagállam és a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam intézményei és szolgálatai közötti információcserére, együttm?ködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó rendelkezéseket a végrehajtási rendelet állapítja meg.

(5) a) A (2) bekezdés els? és második mondatában említett munkanélküli személy a lakóhely szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően jogosult ellátásokra, mintha munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként folytatott legutóbbi tevékenysége során azon tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozott volna. Az ellátásokat a lakóhely szerinti intézmény biztosítja.

b) A határ menti munkavállalók kivételével azonban azok a munkavállalók, akik azon tagállam illetékes intézményének költségére részesültek ellátásban, amely tagállam jogszabályainak a hatálya alá legutóbb tartoztak, a lakóhely szerinti tagállamba történ? visszatérésükkor el?ször a 64. cikk szerint részesülnek ellátásokban, az a) pont szerinti ellátások folyósítását pedig felfüggesztik mindaddig, amíg az ilyen személy az olyan jogszabályok szerinti ellátásokban részesül, amelyek hatálya alá legutóbb tartozott.

(6) A lakóhely szerinti intézmény az (5) bekezdés szerint biztosított ellátásokat továbbra is saját költségén nyújtja. [...]"

[...]

8 A 883/2004 rendelet „Átmeneti rendelkezések” című 87. cikke így rendelkezik:

„(1) Ez a rendelet az alkalmazását megelőző időszakra vonatkozóan nem keletkeztet jogot.

[...]

(8). Ha egy személy e rendelet következtében az 1408/71/EGK rendelet II. címével összhangban megállapítottól eltérő tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozik, azokat a jogszabályokat kell alkalmazni, amíg az adott helyzet változatlan marad, de legfeljebb az e rendelet alkalmazásának napjától számított tíz évig, kivéve ha az érintett személy kérelmezi, hogy az e rendelet alapján alkalmazandó jogszabályok hatálya alá tartozzon. A kérelmet attól a naptól számított három hónapon belül kell benyújtani, hogy ezt a rendeletet alkalmazzák annak a tagállamnak az illetékes intézményére, amelynek jogszabályai e rendelet alapján alkalmazandók, ha az érintett személynek az említett tagállam jogszabályai alá kell tartoznia e rendelet alkalmazásának napjától. Ha a kérelmet a kijelölt határidőn túl nyújtják be, az alkalmazandó jogszabályváltozás [helyesen: az alkalmazandó jogszabály változása] a következő hónap első napján történik meg.

[...]"

A 987/2009/EK rendelet

9 A szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról szóló, 2009. szeptember 16-i 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 284., 1. o.) (13) preambulumbekkezdésének szövege az alábbi:

„A rendeletben szereplő intézkedések és eljárások célja a munkavállalók és munkanélküli személyek mobilitásának előmozdítása. Egy teljesen munkanélkülivé vált határ menti munkavállaló rendelkezésre állhat a lakóhelye szerinti ország, valamint azon tagállam foglalkoztatási szolgálatánál is, ahol utoljára tevékenykedett. Ugyanakkor mindkét esetben kizárólag a lakóhelye szerinti tagállamtól igényelhet ellátást”.

A holland jog

10 Az ügy Bíróság rendelkezésére álló irataiból kitűnik, hogy a WW 19. §-a (1) bekezdésének f) pontja a munkavállalók munkanélküli-ellátáshoz való jogát ahhoz köti, hogy e személyek Hollandia területén rendelkezzenek lakóhellyel.

A jogviták alapját képező tényállás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 F. P. Jeltens, M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, holland állampolgárságú határ menti munkavállalók Hollandiában dolgoztak, és közülük ketten Belgiumban rendelkeztek lakóhellyel, míg harmadikuk Németországban.

12 F. P. Jeltjes 2010 augusztusában, azaz a 883/2004 rendelet hatálybalépését, 2010. május 1-jét követően vált munkanélkülivé. A WW alapján munkanélküli ellátás folyósítása iránti kérelmet nyújtott be a holland hatóságokhoz, ám azok kérelmét elutasították.

13 M. A. Peeters 2009. májusában veszítette el állását, és a holland hatóságok által biztosított munkanélküli-ellátásban részesült. 2010. április 26-án M. A. Peeters új munkaviszonyt létesített, majd 2010. május 18-án újból munkanélkülivé vált. Az UWV ezt követően megszüntette az említett ellátás folyósítását. Abban az időszakban, amikor M. A. Peeters újból dolgozott, a munkanélküli-ellátás folyósítása szünetelt, ám e hatóságok tájékoztatták arról, hogy amennyiben 2010. október 25. előtt ismételen munkanélkülivé válik, igényelheti e munkanélküli-ellátás továbbfolyósítását. Amikor M. A. Peeterst újból elbocsátották, e hatóságokhoz fordult, akik mindazonáltal megtagadták az említett ellátás újbóli folyósítását.

14 J. G. J. Arnold elvesztette a munkáját, és 2009. február 2-től a WW-nek megfelelően a holland hatóságok által folyósított munkanélküli-ellátásban részesült. J. G. J. Arnold 2009 márciusában önálló vállalkozóként folytatta szakmai tevékenységét Németországban. E hatóságok megszüntették ellátásának folyósítását, és tájékoztatták J. G. J. Arnoldot arról, hogy amennyiben 2011. augusztus 30. előtt megszünteti önálló tevékenységét, igényelheti ezen ellátás továbbfolyósítását. J. G. J. Arnold megszüntette e tevékenységét, és 2010. június 1-jén kérelmet nyújtott be az említett ellátás továbbfolyósítása iránt. A holland hatóságok mindazonáltal megtagadták tőle e továbbfolyósítás biztosítását.

15 Az elzeter döntéshozatalra utaló határozatból és az ügy Bíróság rendelkezésére álló irataiból kitűnik, hogy a holland jog kizárja munkanélküli-ellátás folyósítását az olyan munkanélküli munkavállalók számára, akik nem Hollandia területén rendelkeznek lakóhellyel. A kérdést elterjesztő bíróság ehhez hozzáteszi, hogy az alapeljárások három felperese tekintetében a holland hatóságok az ellátást megtagadó határozataikat a 883/2004 rendelet 65. cikkére alapították, amely a lakóhely szerinti államot, a jelen esetben az első két felperes tekintetében Belgiumot, a harmadik tekintetében a Németországi Szövetségi Köztársaságot jelöli ki illetékes államnak a munkanélküli-ellátás nyújtására.

16 Az alapeljárások felperesei keresetet nyújtottak be a Rechtbank Amsterdam előtt a holland hatóságok ellátást megtagadó határozatai ellen. E bíróság kifejti, hogy vitathatatlan, hogy a 883/2004 rendelet 65. cikke nem biztosít lehetőséget a felperesek számára, hogy az említett hatóságok előtt munkanélküli-ellátást igényeljenek. Hozzáteszi mindazonáltal, hogy az is vitathatatlan, hogy e személyek atipikus határ menti munkavállalóknak minősülnek az 1/85. sz. Miethe-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet (EBHT 2986., 1837. o.) alapján, abban az értelemben, hogy különösen szoros szakmai és személyes kapcsolatot tartanak fenn a legutolsó munkaviszonyuk szerinti tagállammal. Ebből az következik e bíróság álláspontja szerint, hogy a szakmai beilleszkedés esélyei ebben a tagállamban, a jelen esetben a Holland Királyságban a legnagyobbak. A kérdést elterjesztő bíróságban következőképpen felmerül, hogy azt kell-e megállapítani – a Miethe-ügyben hozott ítéletben foglaltakhoz hasonlóan – hogy a felperesek e tagállamban igényelhetnek munkanélküli-ellátást.

17 A Rechtbank Amsterdam, mivel mindazonáltal kételyeket táplált a tekintetben, hogy a 883/2004 rendelet hatálybalépését követően a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet továbbra is relevanciával bír-e, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és elzeter döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) A 883/2004 rendeletre figyelemmel továbbra is érvényesül-e a még az 1408/71 rendelet alkalmazása idején a [fent hivatkozott] Miethe-ügyben hozott ítélet kiegészítő, mégpedig az atipikus határ menti munkavállalók választási jogát azon tagállam tekintetében megalapozó

szerepe, amelyben a foglalkoztatási szolgálat rendelkezésére állnak, és amelyből ezért munkanélküli-ellátásokban részesülnek, mert a munkaerő-piaci újrabeilleszkedés esélyei a választásuk szerinti tagállamban a legnagyobbak? Vagy a 883/2004 rendelet 65. cikke összességében már kellő mértékben biztosítja, hogy a teljes munkanélküli munkavállalók a munkakeresésük szempontjából legkedvezőbb feltételek mellett részesüljenek ellátásban, és a Miethe-ügyben hozott ítélet értéktöbbletét veszítette?»

2) Ellentétes-e az uniós joggal, a jelen ügyekben az EUMSZ 45. cikkel vagy az 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével, valamely tagállam olyan határozata, amely a teljes munkanélkülivé vált – legutóbb az említett tagállamban foglalkoztatott – migráns munkavállalótól (határ menti munkavállalótól), akiről a fennálló társadalmi és család kapcsolatokra tekintettel feltételezhető, hogy az említett tagállamban rendelkezik a legjobb eséllyel a munkaerő-piaci újrabeilleszkedésre, kizárólag azért tagadja meg az említett tagállam jogszabályai szerinti munkanélküli-ellátásokat, mert a munkavállaló másik tagállamban rendelkezik lakóhellyel?

3) Miként hangzik – a 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdésére, az [Európai Unió] Alapjogi Chartájának 17. cikkére, valamint a jogbiztonság elvére tekintettel – az előző kérdésre adandó válasz, ha az ilyen munkavállaló számára már a 883/2004 rendelet hatálybalépésének időpontja előtt a korábbi munkavégzés helye szerinti állam joga szerinti munkanélküli-ellátásokat biztosítottak, és az ellátás folyósításának maximális időtartama, valamint ellátás nyújtásának és feléledésének határideje ebben az időpontban még nem járt le (és az ellátások folyósítását megszüntették, mert a munkanélküli személy új munkaviszonyt létesített)?

4) Eltérő választ kell-e adni a második kérdésre, ha az érintett munkanélküli határ menti ingázókat biztosították arról, hogy kérhetik ellátásra való jogosultságuk felélesztését abban az esetben, ha új munkaviszony létesítését követően ismét munkanélkülivé válnak, és az erre vonatkozó információk a végrehajtási gyakorlat tisztázatlansága folytán tévesnek vagy nem egyértelműnek bizonyultak?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

18 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet a 883/2004 rendelet hatálybalépését követően továbbra is relevanciával bír-e ezen rendelet 65. cikke (2) bekezdésének értelmezése szempontjából, ekként az olyan munkavállaló, aki olyan szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal, miáltal jobb esélyei vannak ott a szakmai beilleszkedésre, választhatja azt, hogy e tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll, hogy ott nem csupán az új munkahely találásához nyújtott segítségben, de munkanélküli-ellátásban is részesüljön.

19 E kérdés megválaszolására céljából, a 883/2004 rendelet 65. cikke (2) bekezdése tartalmának vizsgálatát megelőzően, az 1408/71 rendelet 71. cikkének rendelkezéseire, valamint a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítéletben a Bíróság által e rendelkezéseknek tulajdonított értelmezésre kell hivatkozni.

20 Az 1408/71 rendelet 71. cikke azon munkavállalók tekintetében alkalmazandó különös rendelkezéseket tartalmaz, akik legutolsó munkaviszonyuk időtartama alatt az illetékes államon kívüli tagállamban rendelkeztek lakóhellyel. E rendelkezések különböznek az e rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében foglalt általános szabálytól, amely szerint egy tagállam területén alkalmazott munkavállaló ezen tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik.

21 Az említett rendelet 71. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében a teljes munkanélküli határ menti ingázó a lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai rendelkezéseinek megfelelően részesül ellátásban. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés implicite azt feltételezi, hogy e tagállamban az ilyen munkavállaló számára a legkedvezőbbek a munkakeresés feltételei (lásd a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet 17. pontját).

22 Az 1408/71 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének b) pontja az a teljes munkanélküli, aki nem határ menti ingázó, azaz az olyan személy, aki a határ menti ingázótól eltérően nem tér vissza rendszerint naponta vagy legalább hetente a lakóhely szerinti tagállamba, választhatja akár azt, hogy az illetékes állam területén áll a foglalkoztatási szolgálat rendelkezésére, akár azt, hogy továbbra is a lakóhelye szerinti foglalkoztatási szolgálat rendelkezésére áll. Az első esetben ezeket az ellátásokat a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam, míg a második esetben a lakóhely szerinti tagállam nyújtja. A szóban forgó ellátások nem pusztán pénzübeli ellátások, hanem az új munkahely találasához nyújtott segítséget is magukban foglalják (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet 16. pontját).

23 A Bíróság a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet 18. pontjában úgy ítélte meg, hogy az 1408/71 rendelet 71. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja által a teljes munkanélküli határ menti ingázók tekintetében elérni kívánt cél, nevezetesen annak biztosítása, hogy a migráns munkavállalók az új munkahely kereséséhez szükséges legkedvezőbb feltételekkel kapjanak munkanélküli-ellátásokat, nem valósítható meg, ha a teljes munkanélküli határ menti ingázó kivételesen olyan szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal, hogy ott jobb esélyei vannak a szakmai beilleszkedésre. Ilyen esetben az említett munkavállalót az említett rendelet 71. cikke értelmében nem határ menti ingázónak kell tekinteni”, és következésképpen e cikk (1) bekezdése b) pontjának hatálya alá tartozik. Ebből az következik, hogy az ilyen munkavállaló választhatja azt, hogy a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll, és ezen állam ellátásaiban részesül, akár új munkahely találasához nyújtott segítség, akár támogatás formájában.

24 Amint az a 883/2004 rendelet (3) preambulumbekzdéséből kitűnik, a jogalkotó szándéka az 1408/71 rendelet módosítások és naprakésszé tételek folytán összetetté és terjedelmessé vált rendelkezéseinek korszerűsítése és egyszerűsítése volt.

25 A 883/2004 rendelet 65. cikke ekként felváltotta az 1408/71 rendelet 71. cikkét, és annak tartalmát részben módosította.

26 A 883/2004 rendelet 65. cikkének (2) bekezdéséből következően az a teljes munkanélküli határ menti munkavállaló, aki az illetékes tagállamtól eltérő tagállamban rendelkezett lakóhellyel, és aki továbbra is abban a tagállamban rendelkezik lakóhellyel, a lakóhely szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll. E rendelkezés azt írja el, hogy az ilyen személy – kiegészítő lépésként – azon tagállam foglalkoztatási szolgálatának is rendelkezésére állhat, amelyben legutóbb munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenységet folytatott.

27 Ami a teljes munkanélküli nem határ menti munkavállalókat illeti, az ilyen személyek akár a lakóhelyük szerinti állam – amennyiben ezen államba visszatérnek –, akár a legutolsó munkaviszonyuk szerinti tagállam – amennyiben az említett államba nem térnek vissza – foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére állhatnak.

28 A teljes munkanélküli határ menti munkavállaló azon, a 883/2004 rendelet 65. cikke (2) bekezdésében biztosított lehetősége, hogy – kiegészítő lépésként – a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére álljon, új elemnek tekinthető az 1408/71 rendelet 71. cikke (1) bekezdése a) pontja ii. alpontjának tartalmához képest. Az érintett

munkavállaló ekként, függetlenül attól, hogy milyen kapcsolatot tart fenn e tagállammal, és különösen attól, hogy ott jobb esélyekkel rendelkeznek-e a szakmai beilleszkedésre, az említett tagállamban is részesülhet az új munkahely találását elősegítő szolgáltatásokban. A jogalkotó ezzel részben tekintetbe vette a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítéletet.

29 Mindazonáltal, ezen ítélet értelmében az olyan munkavállalót, aki a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállamban jobb esélyekkel rendelkezett a szakmai beilleszkedésre, és ekként nem határ menti ingázónak kell tekinteni, nem csupán az említett állam új munkahely találásához nyújtott segítségével, de annak munkanélküli támogatásában is részesülhet.

30 Következésképpen felmerül a kérdés, hogy az ilyen munkavállaló lehetőségét, hogy a legutolsó munkaviszony szerinti tagállamban részesüljön munkanélküli-ellátásban, fenntartotta-e a 883/2004 rendelet.

31 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ilyen lehetőség e rendelet 65. cikke (2) bekezdésének szövegéből nem következik. E bekezdés akként rendelkezik, hogy a teljes munkanélküli határ menti munkavállaló a lakóhely szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére áll. Kötelezettségből, nem pedig lehetőségből van szó. Az említett cikk (5) bekezdésének a) pontja értelmében az említett munkavállaló a lakóhely szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően jogosult ellátásokra, mintha munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként folytatott legutóbbi tevékenysége során azon tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozott volna. Csak kiegészítő lépésként vetetheti nyilvántartásba magát ezenfelül a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam foglalkoztatási szolgálatánál. A végrehajtási rendelet 56. cikke (1) bekezdésének megfelelően, amely a 883/2004 rendelet 65. cikke (2) bekezdésére utal, ezen nyilvántartásba vétel kizárólag a munkakeresésre vonatkozik.

32 Mivel a 883/2004 rendelet későbbi a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet kihirdetésénél, a jogalkotó – tekintettel a hatályban levő rendelkezések korszerűsítésére és egyszerűsítésére irányuló szándékára – amennyiben kívánta volna, átfogalmazhatta volna e rendelet 65. cikkét akként, hogy teljes egészében és kifejezetten beilleszti abba az 1408/71 rendelet 71. cikkének a Bíróság által ezen ítéletben adott értelmezését. Márpedig ez nem történt meg. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a 883/2004 rendelet 65. cikkének (2) bekezdése nem tesz kifejezett említést annak lehetőségéről, hogy az érintett a legutolsó munkaviszony helye szerinti tagállamban kapja a munkanélküli-ellátást, a jogalkotó határozott szándékát tükrözi a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet tekintetbevételének korlátozására azzal, hogy kizárólag az érintett munkavállaló kiegészítő lehetőségeként rendelkezik arról, hogy álláskeresőként nyilvántartásba vetesse magát e tagállam szolgálatainál, hogy ezzel az új munkahely találásához nyújtott további segítségben részesüljön.

33 Ezen értelmezést egyébként megerősítik a 883/2004 rendelettel és a végrehajtási rendelettel kapcsolatos előkészítő munkálatok.

34 Ami a 883/2004 rendeletet illeti, az Európai Bizottság azt javasolta, hogy vessenek véget a fennálló rendszernek, amelynek értelmében a munkanélküli határ menti ingázó a munkanélküli-ellátásokat inkább a lakóhely szerinti államban, semmint a legutolsó munkaviszony szerinti tagállamban kapja. Márpedig a Bizottság megállapította egy, 2004. január 27-i közleményében, hogy az 18/2004/EK közös álláspontban, amelyet a Tanács 2004. január 26-án fogadott el a 883/2004 rendelet megalkotásacéljából (HL 79 E, 15. o.), a Tanács e javaslat tekintetében nem értett egyet, és fenntartotta a lakóhely szerinti tagállam ellátások folyósítására vonatkozó felelősségét.

35 Ami a végrehajtási rendeletet illeti, az Európai Parlament 2008. június 10-i jelentésében azt javasolta, hogy e rendelet egyik preambulumbekkezdése pontosítsa, hogy a munkavállalónak a

legutolsó munkaviszony szerinti állam foglalkoztatási szolgálatánál való nyilvántartásba vételi lehetősége a munkavállalók és munkanélküli személyek mobilitásának előmozdítását célozza, ám a munkavállaló kizárólag egyetlen ellátásra jogosult, mégpedig a lakóhelye szerinti tagállamban. A Parlament kifejtette, hogy módosítása arra irányul, hogy eloszlasson minden kételyt a tekintetben, hogy a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítéletben foglaltakat alkalmazni kell-e, vagy sem. Márpedig az említett rendelet (13) preambulumbekézése a Parlament által javasolt módosítást szinte szóról szóra átveszi.

36 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 883/2004 rendelet hatálybalépését követően e rendelet 65. cikkének rendelkezéseit nem a fent hivatkozott Miethe-ügyben hozott ítélet fényében kell értelmezni. Azon teljes munkanélküli határ menti munkavállaló tekintetében, aki olyan szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal, miáltal e tagállamban jobb esélyei vannak a szakmai beilleszkedésre, e 65. cikk akként értelmezendő, hogy nem a célból teszi lehetővé e munkavállaló számára, hogy kiegészítő lépésként e tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére álljon, hogy ott munkanélküli-ellátásban is részesüljön, hanem kizárólag azért, hogy az új munkahely találásához nyújtott szolgáltatásokban részesüljön.

A második kérdésről

37 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseket és különösen az EUMSZ 45. cikkben foglalt rendelkezéseket akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam olyan határozata, amely a teljes munkanélkülivé vált – legutóbb az említett tagállamban foglalkoztatott – migráns munkavállalótól (határ menti munkavállalótól), akiről a fennálló társadalmi és család kapcsolatokra tekintettel feltételezhető, hogy az említett tagállamban rendelkezik a legjobb eséllyel az újbóli szakmai beilleszkedésre, kizárólag azért tagadja meg az említett tagállam jogszabályai szerinti munkanélküli-ellátásokat, mert a munkavállaló másik tagállamban rendelkezik lakóhellyel.

38 Ezt a kérdést a F. P. Jeltés helyzetéhez hasonló helyzetek fényében kell megvizsgálni. Az olyan munkavállalók helyzete, mint amilyen M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, ugyanis különös jellegzetességekkel bír, amelyek a harmadik és negyedik kérdésre adott válasz keretében képezik majd vizsgálat tárgyát.

39 Meg kell állapítani, hogy a 883/2004 rendelet által megkövetelt összehangolásra tekintettel az a tény, hogy a nemzeti jog lakóhelyre vonatkozó feltételt köt ki, egy, a F. P. Jeltés helyzetéhez hasonló helyzetben nem vezet más eredményre, mint amely a 883/2004 rendelet 65. cikke (2) és (5) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazásából következik, amelyek értelmében a teljes munkanélküli határ menti munkavállaló a lakóhely szerinti tagállam jogszabályainak megfelelően jogosult ellátásokra, mintha munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként folytatott legutóbbi tevékenysége során azon tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozott volna. Egyebekben e rendelet 11. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében a 65. cikk értelmében a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alapján munkanélküli-ellátásban részesülő személyek az adott tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartoznak. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a nemzeti hatóságok az említett 65. cikkre az alapügy felperesei által munkanélküli-ellátások nyújtása vagy továbbfolyósítása iránt benyújtott kérelem elutasítása céljából hivatkoztak, valamint hogy e személyeknek azt tanácsolják: forduljanak a lakóhelyük szerinti tagállam hatóságaihoz.

40 A Bíróság 1408/71 rendeletre vonatkozó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a 883/2004 rendelet elfogadásával az uniós jogalkotó – figyelembe véve azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel az EK 42. cikkben szereplő eredmény elérése érdekében a legmegfelelőbb intézkedések kiválasztását illetően rendelkezik – elvileg eleget tett az ezen cikk által ráruházott feladatból eredő, a munkavállalók részére a szociális biztonsági rendszerek területén kiadott

nemzeti szabályokból esetlegesen adódó akadályok leküzdését lehetővé tevő rendszer bevezetésének feladatára vonatkozó kötelezettségnek (lásd analógia útján különösen a C-208/07. sz. Von Chamier-Glisczinski ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6095.] 64. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

41 Eszerint az a megállapítás, hogy egy nemzeti intézkedés alkalmazása adott esetben megfelelhet valamely másodlagos jogi rendelkezésnek – a jelen esetben a 883/2004 rendeletnek –, nem jár szükségképpen azzal a hatással, hogy az adott intézkedést kivenné az EUM-Szerződés rendelkezéseinek hatálya alól (lásd ebben az értelemben különösen a fent hivatkozott von Chamier-Glisczinski ügyben hozott ítélet 66. pontját, valamint a munkanélküli-ellátások tárgyában a C-406/04. sz. De Cuyper-ügyben 2006. július 18-án hozott ítéletet [EBHT 2006., I-6947. o.] és a C-228/07. sz. Petersen-ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítéletet [EBHT 2008., I-6989. o.]).

42 E vonatkozásban az ügy Bíróság rendelkezésére álló irataiból kitűnik, hogy a holland hatóságok által nyújtott munkanélküli-ellátás magasabb összegű, mint a belga hatóságok által nyújtott ellátás, ám ez utóbbi nyújtásának időtartama hosszabb.

43 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy mivel az EUMSZ 48. cikk a tagállamok jogszabályainak koordinálását, nem pedig harmonizációját írja elő, az egyes tagállamok szociális biztonsági rendszerei, következésképpen az ott biztosított személyek jogai közötti érdemi és eljárási különbségeket e rendelkezés nem érinti (lásd a fent hivatkozott von Chamier-Glisczinski ügyben hozott ítélet 84. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

44 E körülmények között a Szerződés szabad mozgásra vonatkozó rendelkezései a biztosított számára nem garantálhatják, hogy a lakóhely más tagállamba való áthelyezése a szociális biztonság szempontjából, semleges lesz. Figyelembe véve ugyanis a tagállamok rendszerei és jogszabályai között e területen fennálló különbségeket, az ilyen átköltözés a biztosított számára pénzügyi szempontból az esetlegesen kedvezőbb vagy kedvezőtlenebb lehet (lásd a fent hivatkozott von Chamier-Glisczinski ügyben hozott ítélet 85. pontját és a C-562/10. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2012. július 12-én hozott ítélet 57. pontját).

45 Ekként az, hogy valamely, F. P. Jelteshez hasonló személy a lakóhelye szerinti tagállam, a jelen esetben a Belga Királyság illetékes hatóságától kap munkanélküli-ellátást, a 883/2004 rendeletnek megfelelően, e tagállam munkanélküli-ellátásokra vonatkozó törvényének alkalmazásából következik. A legutolsó munkavégzés helye szerinti tagállam jogszabályai által előírt ellátások és a lakóhely szerinti tagállam által biztosított ellátások közötti különbség nem tekinthető a munkavállalók szabad mozgása korlátozásának, mivel annak következménye, hogy e területen az uniós jog nem ír elő harmonizációt (lásd analógia útján a társadalombiztosítási védelem tárgyában a C-345/09. sz., Van Delft és társai ügyben 2010. október 14-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-9879. o.] 106. pontját).

46 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseket és különösen az EUMSZ 45. cikkben foglalt rendelkezéseket akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes valamely tagállam olyan határozata, amely a teljes munkanélkülivé vált – legutóbb az említett tagállamban foglalkoztatott – migráns munkavállalótól (határ menti munkavállalótól), akire a fennálló társadalmi és család kapcsolatokra tekintettel feltételezhető, hogy az említett tagállamban rendelkezik a legjobb eséllyel az újbóli szakmai beilleszkedésre, kizárólag azért tagadja meg az említett tagállam jogszabályai szerinti munkanélküli-ellátásokat, mert a munkavállaló másik tagállamban rendelkezik lakóhellyel, mivel, a 883/2004 rendelet 65. cikke rendelkezéseinek megfelelően, a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alkalmazandók.

A harmadik és negyedik kérdés?

47 A harmadik és negyedik kérdés az olyan személyek helyzetére vonatkozik, mint M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, akik, a munkanélküliként töltött két időszak közeli voltára tekintettel, azon ellátások folyósításának folytatása iránti kérelemmel éltek, amelyekben kezdetben részesültek, ám a folyósítás e folytatását megtagadták tőlük azzal az indokkal, hogy időközben hatályba lépett a 883/2004 rendelet.

48 A kérdést elterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy ilyen helyzetben, a munkavállalók szabad mozgása korlátozásának elkerülése céljából a 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdésében foglalt átmeneti rendelkezéseket, az Európai Unió Alapjogi Chartájának a tulajdonhoz való jogra vonatkozó 17. cikkét és a jogbiztonság elvét, valamint a bizalomvédelem elvét akként kell-e értelmezni, hogy az érintett munkavállalók továbbra is kaphatnak munkanélküli-ellátást a legutolsó munkavégzésük helye szerinti államban.

49 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdése az olyan személy javára, aki e rendelet következtében az 1408/71 rendelet II. címével összhangban megállapítottól eltérő tagállam jogszabályainak a hatálya alá tartozik, ezen utóbbi jogszabályok további alkalmazását írja elő egy bizonyos időszakra a 883/2004 rendelet hatálybalépését követően, amíg az adott helyzet változatlan marad.

50 Ekként e rendelkezés először is azzal a feltétellel alkalmazható, hogy az alkalmazandó jogszabályok az 1408/71 rendelet II. címének hatálya alá tartoznak, másodszor azzal a feltétellel, hogy az adott helyzet változatlan maradt.

51 Ami a két feltétel közül az elsőt illeti, nem vitatott, hogy M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, a holland jogszabályi rendelkezések értelmében a holland hatóságoktól kaptak munkanélküli-ellátást – a 1408/71 rendelet 71. cikkének megfelelően. Márpedig ez a cikk nem e rendelet az alkalmazandó jogszabályok meghatározásának általános szabályairól szóló II. címének hatálya alá, hanem az említett rendelet az ellátások egyes csoportjaira, köztük a munkanélküli-ellátásokra vonatkozó különleges rendelkezésekre vonatkozó jogszabályok meghatározásáról szóló III. címének hatálya alá tartozik.

52 Ennélfogva a 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdését nem lehet valamely, az alapügyhöz hasonló ügyben közvetlenül alkalmazhatónak tekinteni.

53 Következésképpen felmerül az a kérdés, hogy e körülmény akadályozza-e az 1408/71 rendelet hatálya alatt alkalmazandó jogszabályok további alkalmazását.

54 A Bíróság elé terjesztett észrevételek összességének alapján ezen körülménynek önmagában nem kellene akadályát képeznie e további alkalmazásnak.

55 E tekintetben, amint azt lényegében a főtanácsnok megállapította indítványának 68. pontjában, az, hogy a 883/2004 rendelet nem tesz említést az érintett munkavállalók helyzetére alkalmazandó átmeneti intézkedésekről, magyarázható egy, a 883/2004 rendelet elfogadásához vezető jogalkotási folyamatban létrejött hiánnyal, és nem a jogalkotó határozott szándékát tükrözi arra vonatkozólag, hogy e személyeket haladéktalanul más jogszabályok hatálya alá vonja.

56 Ilyen körülmények között a 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdésében foglalt átmeneti rendelkezést úgy kell tekinteni, hogy azt analógia útján alkalmazni kell az olyan, teljes munkanélküli határ menti munkavállalókra, akik, tekintettel azon kapcsolatra, amelyet a legutolsó munkaviszonyuk szerinti tagállammal fenntartottak, a 1408/71 rendelet 71. cikke értelmében ettől

a tagállamtól, e tagállam jogszabályainak megfelelően kapnak munkanélküli-ellátást. Az a körülmény, hogy ezen utóbbi cikk a 1408/71 rendelet III. címe alá tartozik, ilyen esetben ezen alkalmazást nem akadályozza.

57 Ami a 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdése alkalmazásának keretében azt a kérdést illeti, hogy „az adott helyzet változatlan maradt”-e, a Bírósághoz az e kifejezésnek tulajdonítandó értelmezéssel kapcsolatban elterjesztett észrevételek eltértek.

58 A Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, valamint a holland és a dán kormány álláspontja szerint amennyiben az érintett személyek a 883/2004 rendelet hatálybalépésének időpontjában keresetvétekenységet folytattak, és csak ezen időpontot követően váltak munkanélkülivé, helyzetüket e rendelet 87. cikke (8) bekezdésének értelmében megváltozottak kell tekinteni. M. A. Peeters, a német kormány, valamint a Bizottság szerint e körülmények nem meghatározóak, és nem akadályozzák szükségszerűen a 1408/71 rendelet hatálya alatt alkalmazandó törvény további alkalmazását.

59 E vonatkozásban meg kell állapítani, hogy a „változatlan helyzet” fogalmát a 883/2004 rendelet nem határozza meg. Mivel azonban a rendelet nem a nemzeti szociális biztonsági rendszerek harmonizálását célzó közösségi intézkedés, hanem e rendszerek koordinálására irányuló jogi aktus, minden tagállam szabadon határozhatja meg jogszabályaiban – az uniós jog tiszteletben tartása mellett – a szociális biztonsági rendszer ellátásai nyújtásának feltételeit (lásd ebben az értelemben a C-611/10. és C-612/10. sz., Hudzinski et Wawrzyniak egyesített ügyekben 2012. június 12-én hozott ítélet 42. pontját). A „változatlan helyzet” e rendelet 87. cikke (8) bekezdésének értelmében vett fogalmát következésképpen a társadalombiztosításról szóló nemzeti jogszabályokban írt meghatározás felhasználásával kell értelmezni. (lásd analógia útján, a munkaviszony 1408/71 rendelet 71. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmával kapcsolatban a C-372/02. sz. Adanez-Vega ügyben 2004. november 11-én hozott ítélet [EBHT 2004.; I-10761. o.] 33. pontját).

60 Az olyan munkavállalókkal kapcsolatban, mint amilyen M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, ekként a kérdést elterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a holland jog értelmében e munkavállalók, abban az időpontban, amikor a munkanélküli első időszakot követően ismét munkába álltak, vagyis 2010 áprilisában, illetve 2009 márciusában, jogosultak voltak-e a munkanélküli-ellátás folyósításának folytatására abban az esetben, ha egy bizonyos időszak elteltével ismételten munkanélkülivé válnak. A „folytatás” szó holland hatóságok részéről történő említése utalhat arra, hogy a holland jogszabályok alapján fennáll ilyen jog. Amennyiben igen, e bíróság feladata annak meghatározása, hogy tekintettel különösen azon időszak tartamára, amely folyamán az érdekelt személyek újból dolgoztak, e személyek – a 883/2004 rendelet hatálybalépésétől függetlenül – teljesítik-e a nemzeti jogszabályok által az említett ellátások folyósításának ezen folytatásához előírt feltételeket.

61 Következésképpen a „változatlan helyzet” 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdése értelmében vett fogalmát a társadalombiztosításról szóló nemzeti jogszabályok fényében kell értékelni, és a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az olyan munkavállalók, mint M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, teljesítik-e az e jogszabályok által azon munkanélküli-ellátás folyósításának folytatásához előírt feltételeket, amelyekben az említett jogszabályok értelmében, az 1408/71 rendelet 71. cikkének megfelelően, részesültek.

62 A fenti megfontolások fényében a harmadik és negyedik kérdésre az alábbi választ kell adni:

– A 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdését alkalmazni kell az olyan, teljes munkanélküli határ menti munkavállalókra, akik, tekintettel azon kapcsolatra, amelyet a legutolsó

munkaviszonyuk szerinti tagállammal fenntartottak, a 1408/71 rendelet 71. cikke értelmében ettől a tagállamtól, e tagállam jogszabályainak megfelelően kapnak munkanélküli-ellátást.

– A „változatlan helyzet” 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdése értelmében vett fogalmát a társadalombiztosításról szóló nemzeti jogszabályok fényében kell értékelni. A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az olyan munkavállalók, mint M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, teljesítik-e az e jogszabályok által azon munkanélküli-ellátás folyósításának folytatásához előírt feltételeket, amelyekben az említett jogszabályok értelmében, az 1408/71 rendelet 71. cikkének megfelelően, részesültek.

A költségekről

63 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A 2009. szeptember 16-i 988/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálybalépését követően e rendelet 65. cikkének rendelkezéseit nem az 1/85. sz. Mithé-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet fényében kell értelmezni. Azon teljes munkanélküli határ menti munkavállaló tekintetében, aki olyan szakmai és személyes kapcsolatot tart fenn a legutolsó munkaviszonya szerinti tagállammal, miáltal e tagállamban jobb esélyei vannak a szakmai beilleszkedésre, e 65. cikk akként értelmezendő, hogy nem a célból teszi lehetővé e munkavállaló számára, hogy kiegészítő lépésként e tagállam foglalkoztatási szolgálatának rendelkezésére álljon, hogy ott munkanélküli-ellátásban is részesüljön, hanem kizárólag azért, hogy az új munkahely találásához nyújtott szolgáltatásokban részesüljön.**

2) **A munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseket és különösen az EUMSZ 45. cikkben foglalt rendelkezéseket akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a legutolsó munkaviszony szerinti tagállam olyan határozata, amely a teljes munkanélkülivé vált határ menti munkavállalótól, aki az említett tagállamban rendelkezik a legjobb eséllyel az újbóli szakmai beilleszkedésre, a nemzeti jogszabályoknak megfelelően kizárólag azért tagadja meg munkanélküli-ellátásokat, mert a munkavállaló nem a területén rendelkezik lakóhellyel, mivel, a 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 65. cikke rendelkezéseinek megfelelően a lakóhely szerinti tagállam jogszabályai alkalmazandók.**

3) **A 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 87. cikkének (8) bekezdését alkalmazni kell az olyan, teljes munkanélküli határ menti munkavállalókra, akik, tekintettel azon kapcsolatra, amelyet a legutolsó munkaviszonyuk szerinti tagállammal fenntartottak, az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2008. június 17-i 592/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 71. cikke értelmében ettől a tagállamtól, e tagállam jogszabályainak megfelelően kapnak munkanélküli-ellátást.**

A „változatlan helyzet” 988/2009 rendelettel módosított 883/2004 rendelet 87. cikke (8) bekezdése értelmében vett fogalmát a társadalombiztosításról szóló nemzeti jogszabályok fényében kell értékelni. A nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az olyan munkavállalók, mint M. A. Peeters és J. G. J. Arnold, teljesítik-e az e jogszabályok által azon munkanélküli-ellátás folyósításának folytatásához előírt feltételeket, amelyekben az említett

jogszabályok értelmében, az 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint az 592/2008 rendelettel módosított 1408/71 rendelet 71. cikkének megfelelően, részesültek.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: holland.